

ORGAN FÖR KATOLSK UNGDOM
I SVERIGE

N:r 5

FEMTE ÅRGÅNGEN

MAJ 1934

KONUNGENS HIRD

utgives

av

KATOLSK UNGDOM I SVERIGE.

Redaktion och expedition: N:a Smedjegatan 24, Stockholm.

Huvudredaktör: HARRY NORDSTRÖM.

Prenumerationsavgift: Helår kr. 1: 50.
per post kr. 2: —.

Föreningsmeddelanden.

S:t Ansgariusföreningen. Varje måndagskväll sammanträdde fr. $\frac{1}{2}$ 7—9 för de yngre, fr. 8— $\frac{1}{2}$ 11 för de äldre medlemmarna.

Söndagen den 13 maj: Kl. 2 e. m. utflykt för de yngre.

Måndagen den 14 maj: Kl. 8 andakt för Maria-kongregationen "Regina Confessorum". Alla äldre medlemmar inbjudas därtill. Efteråt samkväm.

Söndagen den 27 maj: Gemensam kommunion i 9-mässan.
Obs.! Diskussionsaftnar äro avslutade för denna termin.

Juventus. Annandag Pingst (21 maj) utflykt. Färdledaren skall senare ge närmare upplysningar.

Måndagen den 28 maj: Sista sammankomst för denna säsong.

S. K. U. Torsdagen den 3 maj, kl. 8 e. m. hålles det konstituerande sammanträdet för S. K. U. (Sveriges katolska ungdomsförbund) å lokalen N:a Smedjeg. 24, till vilket representerarna för Stockholms katolska ungdomsföreningar torde infinna sig.

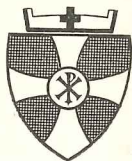
Glöm ej avgiften för ungdomsbladet!

KONUNGENS HIRD

ORGAN FÖR KATOLSK UNGDOM I SVERIGE

M A J   1 9 3 4.

F E M T E   Å R G.

Modern!

Någonstans hände det, i en storstad. En ung man hade kommit dit helt nyss. Allt var så främmande för honom. När han nu på kvällen går genom gatorna, blir han förvirrad av allt det som trugar sig på hans sinnen. Blodet rusar honom åt huvudet, det bultar vid hans tinningar. Frestelsen närmar sig honom, fräckt, lystet. Han vill fly. Men det är som om en järnnäve höll honom tillbaka.

Då hör han plötsligen en röst: "Son, tänk på din mor!"

Han ser icke längre frestaren. Framför honom står moderns bild, stor, levande. Han ser henne, såsom hon stod framför honom, när han för några år sedan tog avsked. Då hade hon sagt till honom: "Nu måste du klara dig själv. Men en sak skulle jag vilja be dig om: När du känner dig svag, fråga dig då: 'Får mor se eller höra mig i detta ögonblick?'"

Den gången hade han inte riktigt förstått modern. Han hade t. o. m. varit litet förargad över dessa förmaningar. Han visste ju vad han hade att göra! Ingenting opassande skulle kunna hända honom! — men den gången kände han ännu inte världen. Och inte heller blodets hemska värde!

Men nu, på storstadens skarpt upplysta gata, nu vet han vad modern menade. Och när han nu hastar framåt med flämtande andedräkt och klappande hjärta, medan moderns bild ledsagar honom, ljuder det åter i hans själ med samma högtidlighet som den gången då hans mor sade det: "Ännu något skulle jag vilja säga dig: Även om jag inte alltid kan vara med dig, så finns det en annan moder, som är mäktigare än jag, och som kan ledsaga dig, varthän du än må gå. Det är Guds Moder. Hon skall säkerligen hjälpa dig. Du minns väl hur farfar på sina gamla dagar ofta berättade för oss att den heliga Jungfrun så ofta

hjälp till honom. En liten bön till henne hade alltid belönats med seger över det onda."

Allt detta kom den unge mannen nu ihåg. Och i sin stora nöd upprepade även han farfaderns lilla bön: "O Maria, du renaste Jungfru, hjälp mig!" Och så småningom blev det lugnare i hans hjärta. Väl lockade frestelsen fortfarande. Men han gick lugnt sin väg.

Huru ofta händer icke något liknande vår tids ungdom? Det är ju så att nästan var och en av oss kommer i stor nöd, om det nu är på kontoret eller i fabriken eller på gatan. Det behöver ju inte alltid vara den förbjudna lusten som lockar, det kan också vara penningar eller dylikt. Om vi då ha en god vän, som kan råda oss, då kunna vi tacka Gud. Men hur ofta känna vi oss icke ensamma, övergivna. Och för resten, just när det gäller den djupaste nöd en ungdom kan råka i, är hans hjärta stängt för vännen. Högst modern skulle han kunna anförtro den. Men om kraften inte räcker till för att gå till modern, eller om modern inte kan hjälpa?

Då leder vägen rakt till Guds Moder. Otaliga ungdomar, både pojkar och flickor, ha funnit hos henne tröst och kraft. Under hennes beskydd ha de kämpat. Med hennes hjälp ha de börjat på nytt, även om de redan hade besegrats.

Må Majmånaden även i oss förnya förtröstan på vår himmelska Moders mäktiga förbön!

På havet uti storm och våda
Man efter morgonstjärnan styr;
Så upp till Dig jag städs vill skåda,
Till Dig i varje nöd jag flyr!

Sveriges Katolska Ungdoms- förbund.

(Forts. fr. f. nr).

Talaren uppläste likaledes det av kommittén utarbetade förslaget till ett arbetsprogram, men betonade svårigheten för kommittén att uppställa ett dylikt, enär ungdomsföreningarna ännu ej tagit ställning till ett katolskt ungdomsförbund. Det måste därför tillkomma förbundsledningen att uppställa ett mera preciserat arbetsprogram. Det lydde som följer. — En av förbundets huvuduppgifter är att genom respektive pastorsämbeten i Sverige införskaffa uppgifter om ungdomsföreningar därstädes samt dessutom skaffa uppgifter om namn och adresser å all ungdom inom distriktet. — Med ledning av en matrikel över

katolsk ungdom i Sverige kan förbundet stå i kontakt med varje katolik, genom cirkulärskrivelser och ungdomstidning. På så sätt kan ungdomar, särskilt de, som leva i förskingringen, uppmanas att slå vakt om sin katolska tro, och dessa komma då i sin tur ej att känna sin isolering så svår. Ungdomsföreningar kunna i förbundet få råd och hjälp i sitt arbete, t. ex. genom anskaffandet av goda katolska teaterpjäser, råd om föredrag o. s. v. Dessa föreningar kunna i sin tur till förbundet meddela resultatet av sitt arbete och förbundet kan utnyttja de vunna erfarenheterna till gagn för andra föreningar. Förbundet torde också, om möjligt vartannat år, samla ungdom till ett större ungdomsmöte. Förbundet bör också verka för att den katolska ungdomen söker att så ofta som möjligt komma i personlig kontakt med varandra. Detta kan ju ske på många sätt, t. ex. genom att intressera ungdomen för utfärder till gamla minnesplatser, uppmana ungdomen att när mässor läsas å platser där ej regelbundet gudstjänst hålles besöka dessa för att på så sätt nå kontakt och skapa gemensamhetskänsla med trosfränder i förskingringen. Likaledes kan också förbundet uppmana ungdomen att genom brevskrivning söka kontakt med trosfränder. Förbundet bör även verka för att ungdomen lär känna gamla katolska minnen och platser och genom värnandet av dessa frambringe vördnad och samhörighetskänsla med våra fäders tro. — I Stockholm, där den katolska ungdomen är mest representerad, skall ungdomen gemensamt sammansluta sig till en större samling en gång varje år för att genom en teaterafton eller dylikt skapa en ekonomisk hjälp i form av en fond el. dyl. för ungdomsarbetet i sämre lottade landsändar. Likaledes skall S. K. U. taga initiativ i Stockholm till bildandet av en studiecirkel, där lekmän kunna utbildas till att försvara sin katolska tro. Likaledes bör S. K. U. alltid uppmana den katolska ungdomen till ett äkta katolskt leverne och ge ett gott föredöme utåt. S. K. U. skall alltid sträva efter att hos ungdomen få fram en känsla av samhörighet och uppliva ungdomen till entusiasm och ansvar för sin tro.

Ordföranden hemställde sedan till de närvarande representanterna huruvida önskan fanns om bildandet av ett ungdomsförbund. Samtliga voro ense om att ett dylikt förbund vore av behovet påkallat. Flera talare betonade dock nödvändigheten av att ifrån början få landsortens ungdom med i förbundet och om möjligt även få representanter i ledningen. Detta bjuder naturligtvis ännu så länge på svårigheter, enär ledningens ledamöter måste kunna sammanträffa för att denna må nå beslut och slagkraft. Vidare beslöts att nu fattade beslut om stadgar och arbetsprogram skulle tillställas samtliga pastorsämbeten och

ungdomsföreningar i hela landet och att dessa anmodas inkomma med yttrande till det konstituerande sammanträde, som skall hållas den 3 maj. Emedan ej reglementsenligt val av ledning kan förrättas beslöts att kandidater för denna skulle uppställas och samtidigt meddelande därom tillställas alla.

Följande kandidater utsågos:

Ordf.: Nils Nielsén (sekreterare i S:t Eriks Gille).

Vice ordf.: Maja Nyblom (sekr. i Maria kongregationen å Söder).

Sekr.: Yngve Nordström (v. ordf. i S:t Eriks Gille).

V. sekr.: Elsa Fagergren (repr. för Maria kongregationen å Norr).

Skattmästare: Lisa Gustavsson (sekr. i Laetitia).

Arbetschef: Harry Nordström (ordf. i Ansgariusföreningen och Juventus).

Det är allas önskan att detta steg, som nu tagits i ungdomsarbetet, skall visa sig fruktbringande, och vår förhoppning är också att varje katolsk ungdom i Sverige skall gå in i den enhet, som detta ungdomsförbund eftersträvar och att resultatet skall bli en elit av verkligt ansvarskännande svenska katolska ungdomar.

H. N—m.

Friluftsliv.

Den långa och mörka vintern har hållit oss inomhus, men så helt plötsligt börjar solen titta fram på allvar, dagarna bli längre och varmare, ur marken spira sippor och andra vårens blommor fram och ur skogen höres fågelkvitter. — Det är våren som kommit. Vi känna oss genast gladare och se fram mot härliga dagar. Hela naturen bjuder oss ut, och säkert är att ingen årstid lockar oss ut i det fria så som just våren.

Under det sista årtiondet har mycket skrivits och talats om nyttan av friluftsliv. Det har också resulterat i att människorna söker sig mer ut i naturen nu för tiden än förr. Man behöver blott se på städernas omgivningar hur det om söndagarna vimlar av friluftsidkande personer. Men ännu finns tyvärr många, som ej fattat nyttan av att tillvarata ledig tid på så sätt. — När vårsolen tittar fram, ser man hur bleka många kinder äro, särskilt hos städernas invånare, för dessa behöves sannerligen sol och luft, för att motverka kontors och verkstäders instängdhet.

Den enklaste formen av friluftsliv torde nog promenader uti det fria vara. — Här behövs bara ett par grova skor och en redig matsäck. Sedan söker man sig bort från de stora all-

fartsvägarna och vandrar på stigar, om man inte rentutav vågar sig in i terrängen. — En sådan dag ute i Guds fria natur kan helt enkelt inte beskrivas, den måste upplevas. Man känner sig trött — men härligt trött. Denna enkla form av friluftsliv bör ingen av oss ungdomar försaka.

När sommaren nalkas finns tillfälle till mera utvidgat friluftsliv. Utfärderna kan förläggas över ett par dagar eller rentutav en hel semester och ske till fots eller med något annat fortskaffningsmedel, som kan stå en till buds. — Med ett tält och en liten kokattiralj kan man ordna för sig på ett otroligt billigt sätt. — När man vänder hem från en sådan tur känner man sig frisk både till kropp och själ, och dessutom har man ett minne, som kan liva upp många mörka vinterkväll.

Ett efterföljansvärt exempel för föreningarna är vad ungdomsföreningen Juventus i Stockholm har på sitt program, nämligen att minst en söndag varje månad ordna en utflykt för medlemmarna. I dessa utfärder deltaga ungdomarna intresserat och livaktigt och de glada miner som synas vid hemkomsten vittna bäst om att dess utfärder äro till verkligt gagn för deltagarna. — Alltså, under den kommande våren och sommaren sätta vi den parollen: Ut i naturen!

H. N—m.

Don Bosco och hans pojkar.

Kampen för ett eget hem.

(Forts. fr. f. n:r.)

Men det var som då flyttfåglar äntligen efter lång flykt ha nått ett träd, värma vingarna mot kroppen och börja gnida och putsa fjädrarna. Snart kommer en sten flygande in i skaran. Så gick det även för Don Bosco, och denna gång var det de andra hyresgästerna i huset, som besvärade sig hos ägaren över pojkarnas larm, särskilt över oron vid början och slutet av kvällstimmarna — något som man egentligen icke kan förtänka dem. De ställde husägaren i valet: Don Bosco lämnar huset eller också vi! Man behöver ej fundera länge över för vem mannen bestämde sig. De fyrahundra pojkarna och deras tappra, av årslång kamp upprivne general måste vika.

Redan fruktar jag, att läsaren tröttnat att vidare följa berättelsen om detta eviga uppsättande och nedtagande av bopålar — skulle inte Don Bosco äntligen tröttna, kasta sin herdestav och ropa till förföljarna: Ansvar för dessa pojkar, om de bliva förvildade, på eder och edra barn! Jag har i denna stad

icke funnit annat än brutalt oförstående, misstankar, förföljelse, förtörnade anleten och hätskt tilltal. Jag kan ej mer! Detta står ej en Herkules ut med!

Men det föll honom inte in att ens tänka så. Det rörde sig ju om hans vänner, och vänner överger man icke!

Liksom duvan, som Noak sände ut över vattnet efter syndafloden, så såg han sig om efter en plats, där han skulle kunna slå sig ned. Det var i slutet av mars, då det lyckades honom att arrendera en närbelägen äng. Den var omgiven av en buxbomshäck och i mitten stod ett litet hus av trä och lera, en barack, som icke längre kunde hålla stånd mot regn, snö och bläst.

Men trots allt trivdes de så som icke på någon plats förut. De hade tillräckligt utrymme för att få röra på sig, de hade någonstans att lägga sina spelredskap och framför allt, de hade inget närliggande grannskap att frukta.

Det tycktes dock vara deras öde att överallt förföljas likt besvärliga rovdjur. En kväll då Don Bosco kom hem från ett svårt och tröttsamt uppdrag, fann han ett brev från de människor, av vilka han arrenderat ängen. Däri gjorde man honom följande förkrossande förklaring: "Edra pojkar trampa till marken vid sina spel så att de totalt förstöra den. Vår äng är snart icke längre någon äng, utan en kaserngård. Vi måste alltså tillkännagiva för Eder: Vi efterskänka Eder den förfallna arrendesumman, men inom fjorton dagar måste ängen vara utrymd!"

Huru? Flytta inom fjorton dagar? Don Bosco ville inte tro sina ögon. Det — nej, han kan ej mer... det kan ej den gudomliga Försynen tillåta, eller den sörjer på något annat sätt för sin hjord! Ätta dagar förgå — ingenting! Ännu en vecka — ingenting! Det har blivit söndag, den sista dagen av den ut-satta tiden, de gemensamma andliga och ungdomligt glada övningarnas sista dag på detta fält, som redan för dem blivit kärt som en hembygd. Ingen utväg hade visat sig. Morgonen grydde ljus, men för Don Bosco kom den som ett spöke. Sammanbrottets och skilsmässans dag! Hur skall han kunna meddela sin unga skara detta smärtsamma, detta förödmjukande! De äro så glada, så utan minsta aning. Till nu bär fadern för de sjungande och visslande sönerna ensam sorgen och hjärtats ångest. Men hur skola de icke klaga, då han måste meddela dem, att de äro som utstötta och föraktade, och att denna värld den alls icke vill likna den fader, som mottog den förlorade sonen. Se, där komma de redan mot honom, som fåglarna till fågelgillret, så okonstlade och otyglade, flygande på varandra och skrikande mot varandra... men redan åter sams... Med

händerna i de trasiga byxfickorna, men med den minen: I dag är det söndag! Vi tillhöra Don Bosco, vad kostar världen! Magra äro de, otvättade också, veckans svett klibbar ännu på de bruna anletsdragen. De äro väl också litet hungriga... riktigt mätta äro de ju aldrig. Men vad gör det? Söndag är det, söndag! Och hur ha de icke glatt sig över Don Bosco! De tillstå det icke för varandra. Men all känsla av främlingskap och av att vara utstött, allt elände i det hårda arbetet och den karga förtjänsten förmildras, då de se hans berömda leende. Han är som ett träd, på vilket de själva få hänga likt blommor och frukter, av hans kraft och solighet, av hans ljus och skugga njuta de. En riktig pojke sätter sig till motvärn, då han röner kärlek. Han gör då något plump, oskickligt, han bär sig åt, som vore han en tusan till karl, som ingenting rör. Men han är dock fången, och på sitt vis gottgör han sina dumheter på något hemlighetsfullt eller storartat sätt. Det finns då icke något missförstånd — fader och söner förstå varandra genom en out-säglig atmosfärs medium. Hallå, söndag, söndag — och de veta, sedan de kunna springa till Don Bosco, att göra något av sig och av söndagen. De hava i honom en mästare, som till lång-tråkighetens gråa kaos säger: Varde glädje! Allt hos dem känner sig tilltalat, kropp och själ. De få höra om tiden och evigheten, dessa hungrande själar, dessa oskrivna blad, på vilka icke tio skolår, tio lärare och tio katekeser och mästare ha klottrat. De äro ännu jungfrulig mark. Som utvalda äro de — ty det är ingalunda självfallet att man lär något mera än att hantera mursleven och vad man uppfångar på arbetsplatsen och på gatan.

Hur glad hade icke anblicken av dessa pojkar gjort Don Bosco, och nu hade han kunnat gråta, då han såg dem blicka upp mot honom så lugnt och bekymmerslöst.

De begåvo sig, efter att alla biktat, i väg till Guds Moders Kapell. Då sade han till dem medan de gingo: "I dag har jag en stor bön till Guds Moder. Ni måste hjälpa mig bedja!"

De märkte, att deras Don Bosco var nedslagen, och de gjorde sina bestormande förböner hos Madonnan, som han hade lärt dem att älska så mycket.

Klockan två på eftermiddagen voro pojkarna åter på platsen, fortfarande intet ont anande. Allt förflöt i den vanliga ordningen, undervisning, sång, ett litet anförande, sedan, som eld och hagel ur bösspian, flögo de ur det trånga rummet ut på ängen. Men Don Bosco förmådde icke denna gång, sjuk och trött av hjärtesorg, att blanda sig med dem. Han gick ensam fram och tillbaka längs dikesrenen, blickade på de fyrahundra pojkarna som på en vajande säd, över vilken ovädret hänger

för att förstöra den. Hur ensam kände han sig icke, då han icke kunde anförtro sig åt någon! "Jag var", skrev han senare, "ensam, utan hjälp, vid slutet av mina krafter, hälsan var vacklande, och jag visste icke var jag hädanefter skulle samla mina stackars pojkar. Döljande min smärta gick jag fram och åter vid sidan av dem, och väl för första gången kände jag tårarna framtränga. O, min Gud, bönföll jag, med ögonen lyftade mot himlen, hjälp mig, vart skall jag taga vägen nästa söndag, eller säg mig dock, vad som nu skall hända! Tro, förtröstan och kärlek kämpade i min varma bön. Den måste dock bliva hörd!"

Då Don Bosco så ropade till Gud ur djupet av hela sin själ, kom en man emot honom, på vilken han till en början med inte kunde bli riktigt klok, ty han stammade förfärligt. Pankraz Soave hette han, kunde Don Bosco så småningom uppfatta, och han kom på uppdrag av sin husbonde, Franz Pinardi, en hedersman, och äntligen lyckades han få fram en sats med det fruktansvärt svåra ordet: "Är det sant, att Ni söker en lokal för ett — laboratorium!"

Nu hade det fruktansvärt svåra ordet förgäves blivit framstammat. Don Bosco förklarade, icke ett laboratorium utan ett oratorium söker han. Den stammande bedyrar: "Det gör detsamma", men en lokal sökte han dock, och en lokal hade den hedersvärde Franz Pinardi att hyra ut. Don Bosco lyssnade, den kuriöse mannen kunde vara det efterlängtade budskapet. Han gick med honom. De kommo till ett litet hus med en övervåning. Trappan var utanpå huset. Men då han ville stiga upp för den, försäkrade man honom, att detta var icke lokalen, utan den var där nere. Nu kom ägaren ut och förde honom in "där nere" till en lång vedbod med jordgolv. Det var så lågt i tak, att Don Bosco inte kunde gå rak. Han var besviken. "Nej — detta har jag ingen användning för, det är för lågt i taket." Men Franz Pinardi försäkrade älskvärt: den skadan skulle han avhjälpa. Han skulle gräva ut jorden och göra en trappa ned och lägga in ett brädgolv.

"Nå, om ni åtminstone låter gräva ut 50 cm., så går jag med på det. Hur mycket vill ni ha?"

"Trehundra lire, eftersom det är för ett gott ändamål!"

"Jag bjuder trehundraatjugo, om ni därtill även giver mig den där biten gräsmatta till våra spel, och nästa söndag måste jag få komma med mina pojkar!"

"Överenskommet! Nästa söndag, då ni komma, skola ni finna allt i ordning!"

Don Bosco såg med ens åter solen lysa. Och också han hade söndag, ja, stor festdag, förnam en himmelshögt jublande glädje. Han berättade, vad som hade hotat inträffa och vad som nu i det avgörande ögonblicket hade fått sin lyckliga lösning. Ah, sådesfältet låg icke nedslaget och brutet, det vajade i en storm

av lycka. Dessa pojkar dansade och sjöngo, de jublade mot sin store vän som mot en segrare; men han inbjöd dem, att med honom bedja en rosenkrans — den glädjerika. Han måste dock tacka, och man kan lätt tänka sig, hur hans hjärta var ett enda flammande bål av tacksamhet.

Därmed hade omplanteringen fått sitt slut. Här på Pinardis mark fick hans verk slå rot, efter att i aderton månader som i en växande översvämning ständigt ha blivit bortdrivet av nya framträngande floder, varhelst det hade försökt att vinna en uppehållsort. Här växte den lilla senapskvisten och sköt nya grenar, blev träd och skog, och dess frö flög vidare, ut i världen.

Rosenbusken i Lübeck.

Av *Magda Bergqvist*.

(Forts. fr. f. n:r).

Den nya kyrkan blev byggd. Där fingo fattiga och hemlösa rum och vård. Lübecks invånare tävlade om att medels rikliga gåvor glädja och hjälpa sina skyddslingar. Människorna blevo goda mot varandra. De tänkte nu mycket mera på sin nästa än förr, och de förnummo givandets djupa, heliga lycka. Varje år blommade rosenbusken allt rikare. Stadens makt och välstånd ökades. Välsignelse vilade över allt.

Många år förgingo, och nya män samlades i Lübecks rådssal. De buro sina föregångares hermelinsbrämade mantlar, men eljes liknade de dem föga. De hade andra åsikter, andra tankar. Det var alldeles som om en ny anda kommit in i staden. Var och en tyckte sig förmer än den andre. Man yvdes över sina skatter och avundades den som hade det bättre än en själv. De fattiga, som bodde inom kyrkan, blevo alldeles bortglömda. Ingen bragte dem längre mat och håvor. De fingo hungra, törsta och frysa. Deras hus fick förfalla. Ingen aktade på deras klagan.

Vid denna tid märktes en stor förändring med rosenbusken. Den började tyna av och sloka med sina blad. Örtagårdsmästaren, som skötte den, gödslade jorden omkring den dubbelt flitigt och vattnade mera. Men det

hjälppte icke. Trädet blev allt sjukare. Då byggde han en mur mot nordanvinden, menande att det var blåsten, som var för sträng. När ingen bättring inträdde, satte han upp ett soltält över trädet, ty en klok gubbe trodde, att det var solens strålar, som voro alltför brännande. Men rosenbusken rätade icke sin stam, och en sommar bar den icke en enda blomma.

Samtidigt började lyckan vika från den mäktiga staden. Flera skepp sönderslogos av stormen. Armod och nöd började råda. Ett rykte visste berätta, att fiender hotade med krig.

En söndag var Lübecks åldrige biskop på väg till domkyrkan för att hålla mässa. Han tog som alltid vägen förbi rosenbusken, ty han älskade den så mycket. Han gick böjd och sorgsen. Hans själ var bedrövad över olyckorna, som dragit in över staden.

Bredvid rosenbusken fann han örtagårdsmästaren gråtande med en spade i handen.

— Varför gråter du? sporde biskopen.

— Gode fader, svarade mannen. När jag i dag grävde runt rosenbusken, hittade jag en liten grå råtta, knappt så stor som mitt finger, och det är hon som gnagt på buskens rötter och skadat den så svårt.

Ett leende upplyste biskopens drag. Det dröjde kvar och förskönade hans milda ansikte, när han ifrån predikstolen talade till menigheten. — Vi ha alla sörjt över vår kära rosenbuske, som inte velat blomma, sade han. Vi ha trott, att den hårda stormen eller den starka solen vållat olyckan, men det är en liten, liten grå mus, som vi inte kunnat se, vilken gnagt på rosenbuskens rötter. Vi böra lära av detta. Vi skola inte så mycket frukta yttre fiender och faror, men vi skola rädas och bekämpa det onda, som tär på vår egen hjärterot, och det ondas namn är girighet, hårdhet, oenighet och avund. Låt oss bli goda, milda och barmhärtiga, och se, vår olycka skall bytas i lycka, rosenbusken från himlen skall åter trivas ibland oss och bära nya blad och härliga blommor!

Den rike mannens hjärta.

Av *Magda Bergqvist*.

Det bodde en gång i Padova en fattig man, som hette Serafino. Han brukade gå från dörr till dörr och tigga om allmosor. Han sträckte därvid alltid ut sin vänstra arm. Den högra var förlamad, och därför kunde inte mannen arbeta. Ibland körde han omkring med en liten kärra och bjöd ut nejlikor och liljor, violer och rosor. Dessa blommor plockade han i den vackra klosterträdgården i Praglia, och de goda munkarna gävo honom dem för intet. Men det var en lång och mödosam väg fram och tillbaka till klostret, som låg borta bland de Euganeiska bergen.

Serafino höll mest till utanför de rikes palats. Han ställde sig vid den stora inkörsporten för att kunna möta husets herre och utbedja sig en gåva av honom, men nästan lika ofta smög han bort till köksingången i hopp om att bli sedd av kocken eller någon vänlig tjänare, som kunde kasta till honom ett köttstycke ur de kokande grytorna.

Det var endast sällan som tiggaren vågade sig fram till den rike Umbertos hus, och ändå var han den rikaste i staden. I det närbelägna Abano ägde han stora lantgårdar och det allra vackraste slott med ljuvliga trädgårdar och porlande springbrunnar.

Umberto var en hård och girig man. En gång, när han fick se Serafino med den lilla kärran utanför sitt hus och hörde hans klagande röst bjuda ut blommorna, tog han en bukett doftande rosor, men han gav ingen penning till Serafino. Han påminde om en rovgirig gam med sin vassa näsa, sina lystna ögon och den kloliknande, grymma handen, som gripit rosorna. — "Blommorna äro till lika väl för den rike som för den fattige", sade han. "De växa för att fröjda oss alla. Skulle du ha mera rätt till dessa blommor än jag? Det tror jag ej."

Och med de orden behöll han rosorna, men Serafino såg med skräck, huru blommorna förvissnade mellan den giriges fingrar och huru bladen, som nyss varit så friska och doftande, krympte samman.

"Det är hans hjärta som är så kallt", tänkte Serafino. "Blommorna frysa i hans hand, förvissna och dö."

Efter den dagen hatade den stackars Serafino den rike mannen, men han avundades honom också. Umberto hade allt vad han själv saknade. Han var ansedd och ärad. Han satt främst vid gästabuden och var rådsherre i Padova. När grannstaden Venedig firade sin årliga vigsel med havet, vilket skulle beteckna hennes herravälde över detsamma, fick Umberto också vara med. Han gick närmast dogen, och båda voro klädda i hermelin och silke. Ack, Serafino skulle aldrig glömma den festliga synen, då de höga herrarna i ett långt tåg drogo ned till hamnen, där statsskeppet väntade. Han såg purpurseglen svälla, när de seglade ut till sandbankarna utanför kusten, där dogen kastade den invigda ringen i vattnet.

"Varför är jag inte ansedd och ärad?" knotade Serafino. "Varför skall jag bära lytets börda? Varför kan jag inte arbeta och bli en rik man?"

Ju mera han tänkte på Umberto, desto mörkare blevo hans tankar.

"Han får äta på silverfat", tänkte han, "och betjänas av otaliga tjänare. Jag är inte mera aktad än den herrelösa hunden, vilken stryker omkring i staden och åt vilken man någon gång kastar ett ben att gnaga på, men ännu oftare jagar på flykten. Umberto får ligga på ejderdunsbolstrar. Jag får sova i någon portgång om vintern och om sommaren i en båt nere vid floden eller också på landsvägen med min kärra till tak. På mig faller regn och snö, och hur ofta har icke haglet och stormen piskat min kropp — —. Han får åka efter fyrspann, och hans hästar ha mundering av skinande silver. Jag drager min kärra, till dess min friska arm värker och domnar. Jag önskar, att något riktigt ont ville hända den rike mannen, ty han är sannerligen icke värd att vara lycklig. Minsann skulle jag inte vilja sticka hans hud med rosenbuskens törnen och räcka honom en giftig blomma, vars doft kunde göra honom sjuk."

(Forts.)

Huvudbry.

Den med spänning emotsedda dragningen för vår pristävling hade följande resultat:

Första pris: Trolle Rhodin, Stockholm (med alla de 24 gåtorna rätt lösta).

Andra pris: Frk. I. Nilsson, Göteborg.

Tredje pris: Margot Kæsen, Göteborg.

Fjärde pris: Pierre Nilsson, Stockholm.

Femte pris: Olle Wåhländer, Stockholm.

Dessutom hade mycket goda resultat uppnåtts av A. B. Janzon, Stockholm.

Med detta nummer börjar en ny pristävling. Vi hoppas att tillslutningen denna gång blir ännu större. Lösningarna torde vara Red. tillhanda senast den 25 maj.

1. Stavelsegåta.

De, der, fle, fris, fält, get, kri, lan, mel, ra, ra, råd, si, slag, sta, sto, ter, un.

Ordna dessa stavelser, så att de bilda 9 tvåstaviga ord, som förtälja om ... (nog sagt)!

2. Gömgåta.

En and dyker mycket skickligt.

Behöver jag taga in medicinen?

Vila dig, ty en arbetsam tid förestår.

Sin vän gav han ett nothäfte.

Kan han skriva väl?

Om Attila kan Isak berätta.

I ovanstående meningar finnas dolda: i första, fjärde och femte vardera ett gossnamn, i andra, tredje och sjätte vardera ett flicknamn.

Begynnelsebokstäverna till dessa namn bilda namnet på en observationsort i norra Sverige.

3. Ordförskjutningsgåta.

Fantom

Memel

Entré

Hästska

Maas

Delirium.

Karbin.

Förskjut dessa ord mer eller mindre till höger eller vänster, så att en rad under varandra stående bokstäver bilda en synonym för företeelse.

4. Frågesport.

- I. När uppfanns den första svenska räknemaskinen, och av vem?
- II. Vem är fader till den moderna socialdemokratien?
- III. Till vilken grupp av metaller hör palladium?
- IV. Vem har sagt: Frukta Gud och gör din nästa rätt?
- V. Vem har Australien att tacka för sin upptäckt?
- VI. Vem har skrivit »Apostlagärningarna»?

5. Visitkortsgåta.

Tage Brynolf Fergak.

Vilket yrke utövar kortets ägare och var bor han?

6. Punktgåta.

- ..... Stiftelse genom testamente.
- ..... Flod i Mesopotamien.
- ..... Viktig operationsbas för engelska flottan.
- ..... Soldat, som är anställd hos en officer.
- ..... Sund i Skandinavien.
- ..... Påvligt sändebud.
- ..... Sändebud till utländsk makt.
- ..... Fältskär.
- ..... Synonym för maskot.

Begynnelsebokstäverna utgöra namnet på ett yrke, som var vanligt på 1600-talet.

(Samtliga gåtor i detta nummer ha inlämnats av A. B. Janzon, Stockholm).

Lösningarna för april:

1. Edit, Edla, Emma, Kalle, Pelle, Peter, Agda, Anna, Erna, Magda, Marga, Maria.
2. Malmö.
3. Katrineholm, Alingsås, Roma, Laholm, Simrishamn, Tranås, Arboga, Degerfors. KARLSTAD.
4. Reserv-Vision, Flaggå-Altare, Bagdad-Despot, Marius Salomo, Dorpat-Tanger, Domare-Elvira, London-Neapel, Murcia-Arbete. VADSTENA.
5. Femtiotre år tolv dagar.
6. En-het, Rou-en, Al-lan, Ju-an, Se-ger, Jo-sef, Al-fred, Föl-je, Po-äng, Få-le, Ber-lin, Po-et, Fan-tom. HELAGSFJÄLLET.